

[Forsvarsministeren.]

Opfyldelse af ønsket ville betyde indførelse af særrettigheder og således bryde med værnepligtens princip, hvilket ville kunne medføre ønsker fra anden side om at opnå tilsvarende. Hertil kommer, at det i dag må konstateres, at de praktiske muligheder for at indføre fritagelsesordninger ikke er til stede, da forsvarets behov kun vanskeligt kan dækkes af de værnepligtige, der er til rådighed.

Det ville således være meget betænkeligt at indføre særrettigheder for de søfarende, men jeg vil gerne forhandle med disses organisationer for at drøfte eventuelle praktiske spørgsmål i forbindelse med den nuværende ordning, ligesom jeg om ønsket gerne skal redegøre for erfaringerne med de norske og svenske ordninger, som fru Hanne Reintoft har henvist til i sin begrundelse for spørgsmålet.

Det er i øvrigt ikke ganske dækkende, når det anføres, at Norge og Sverige har fuld fritagelse for søfolk. Den norske ordning går efter det foreliggende ud på, at aktive søfolk med undtagelse af visse kategorier såsom navigatører, maskinister og telegrafister får udsættelse med førstegangstjenesten, så længe de sejler i udenrigsfart. Dersom de fortsætter med at sejle i udenrigsfart ($\frac{2}{3}$ af tiden skal være i udenrigsfart) ud over det fyldte 28. år, bortfalder deres pligt til at gennemgå førstegangstjenesten.

Den svenske ordning ligner den norske meget og er ligesom denne en ordning, efter hvilken søfolk efter ansøgning får udsættelse med og — eventuelt — fritagelse for førstegangstjeneste, dersom visse betingelser, herunder sejlads i udenrigsfart, er opfyldt.

Også i Danmark gælder, at søfolk — som andre værnepligtige — på visse betingelser kan få udsættelse med indkaldelsen eventuelt så længe, at de helt fritages for førstegangstjenesten.

Vedrørende fru Hanne Reintofts undren over, at den nordiske lovgivning på området ikke er harmoniseret, har der mig bekendt ikke hidtil fra nogen af de nordiske landes

side været fremsat ønsker om eller været bestræbelser i gang for at få en ensartet værnepligtslovgivning.

Jeg skal sluttelig anføre, at værnepligtslovgivningen er et rent nationalt anliggende og i øvrigt henhører under indenrigsministeren.

Af *K. Axel Nielsen* til ministeren for offentlige arbejder (7. juli 1970):

„Vil ministeren redegøre for overvejelserne forud for beslutningen om, at portoen til Grønland skal forhøjes?“

Begrundelse.

Ifølge dagspressen er det vedtaget, at portoen til Grønland skal forhøjes, således at en dansk avis i Grønland kan komme til at koste næsten 10 kroner.

Det har endvidere været meddelt i dagspressen, at sagen har været drøftet i regeringen, der har truffet beslutningen mod grønlandsministerens protest.

Denne beslutning vil både for den grønlandske føde og for den betydelige danskfødte del af befolkningen medføre en væsentlig forøgelse af de i forvejen store vanskeligheder med hensyn til at følge med i udviklingen på de politiske, de kulturelle og andre områder.

Som bekendt anvendes danske aviser i stor udstrækning som undervisningsmateriale i grønlandske skoler.

Minister for offentlige arbejder *Guldbergs* svar (10. juli 1970):

De pr. 1. juli d. å. gennemførte takstændringer for brevforsendelse til Grønland omfatter ikke nogen ændring af portoen, hvilket kun kan ske ved en ændring af postlovens § 15, men udelukkende en ændring af de takstmæssige betingelser for luftpostbefordringen til Grønland. I henhold til nævnte paragraf, afsnit IX, kan ministeren for offentlige arbejder fastsætte særlige takster for postforsendelser, der beføres med luftfartøjer. I § 4, stk. 26, i den af ministeren udstedte bekendtgørelse om benyttelse af